

Жоржета казва само :

— Най-добре е да заминемъ.

— А като се съберемъ по-късно, ще пжтуваме все заедно. Ще обикаляме отъ градъ въ градъ. Ти имашъ толкова познати навсѣкжде. И за менъ е лесно да си намѣря работа. Замини ти.

— Азъ не се дѣля отъ тебъ.

Той шари изъ стаята. Отмѣстя перденцето отъ прозореца и гледа надолу, къмъ морето. И му се струва, че то е по-свѣтло, че самия нему е по-леко.

V

Реши да се предаде лично на градоначалника. Запознавалъ се е съ него, той му бѣше обещалъ да намѣри мѣсто въ български параходъ. Все по-добре е да не попада въ ржцетѣ на непознати хора.

Достраша го да се качи по стълбитѣ.

Приседна на скамейката въ входа, отпустна глава въ ржцетѣ си и зачака.

Въ голѣмото старо здание нѣщо не е въ редъ. Надъ главата му сноватъ хора. Врати се хлопатъ и блъскатъ. Цѣлата кжща кѣнти отъ викове. Стражари тичатъ по стълбитѣ, препасватъ колани и изчезватъ къмъ улицата.

Горе еква познатиятъ гласъ на градоначалника :

— Прати хора по изходнитѣ шосета! Прегледъ на всички заминаващи влакове; на гимииѣ! Уведомете параходитѣ! Съобщи на гаритѣ! Всѣки лично отговаря за всѣко опущение! Кжде е началникътъ на групата? Агентитѣ прѣснаха ли се?

Какво ли е станало?

Ето го и старшията отъ пристанището.

— Какво има, бай Ангеле? Какво е станало?